

Disney
**LEDOVÉ
KRALOVSTVÍ**

100

—♦—
POHÁDEK

Ledové království 100 pohádek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Disney

Ledové království – 100 pohádek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OBSAH

Pozor na nos	5	Mapa z minulosti	30
Ples na uvítanou	6	Časová schránka	31
Důstojný soupeř	7	Trable s panty	32
A vítězem je...	8	Vábnička	33
Když se zadaří	9	Ztracená mapa	34
Rovnou za nosem	10	Trollí jaro	35
Pohádka na dobrou noc	11	Sněháčci na palubě	36
Ryba lásky	12	Ranní lekce	37
Tajný citel	13	Více ledu, prosím	38
Nejlepší sestra	14	Tajná šifra	39
Sladký konec	15	Ledové překvapení	40
Dokonalý dárek	16	Přednáška o ledu	41
Obrovská pomoc	17	Sněhový kouzelník	42
Vřelá objetí	18	Přehlídka světel	43
Psí překvapení	19	Výlet k nezaplacení	44
Jarní soutěž v sochání	20	Zábava v oblacích	45
Olafův koníček	21	Ten nejlepší pomocník	46
Hledání pokladu	22	Oakenova brusinková vychtávka	47
Pozor na mrkev	23	Jaro na sněhu	48
Umění od srdce	24	Jde to i bez kouzel	49
Sněháčci na cestách	25	Zámecká skluzavka	50
Záchranná výprava	26	Prodavačka ryb	51
Sněhová pochoutka	27	Originální jízda	52
Elsina rozkvetlá kouzla	28	Opravdový poklad	53
Poprask z houkajících hodin	29	Oakenův jarní výprodej	54

OBSAH

Královský tanec	55	Čas na koupel	80
Proměna v kámen	56	Nebezpečí povodně	81
* Bzučící květiny	57	Malý domek	82
Život ve vesnici	58	Zimní výprodej	83
Kristoffův dobrý skutek	59	Všichni na palubu!	84
Tajná chodba	60	Dobrodružství pokračuje	85
Oakenova tajemná krabice	61	Namáhavé stoupání	86
Rovnou do akce	62	Nečekaný kamarád	87
Mořská příšera	63	Originální vynálezy	88
Lesní duch	64	Mluvicí sob	89
Zpátky doma, zas a znova	65	Osvícený průvodce	90
Přehřátý sob	66	Hřejivý pohled	91
Kristoffův proslov	67	Speciální tábor	92
Nejlepší nápoj na světě	68	Ledový závod	93
Špatné místo na schovku	69	Od odpadků k pokladům	94
Katačistič	70	Otázka rovnováhy	95
Tvrдый trénink	71	Nepořádná záhada	96
Plovoucí sněhulák	72	Oakenovi na pomoc	97
Záhadná pozvánka	73	Fousatá jednání	98
Záchrana na moři	74	Svenův největší sen	99
Děsivý zvuk	75	Král objetí	100
Všude dobře, doma nejlíp	76	Troll má vždycky pravdu	101
Jorgenova kovárna	77	Statečná záchrana	102
Větrná noc	78	Nejlepší sběračská slavnost	103
Děsivé stíny	79	Umění k nakousnutí	104

POZOR NA NOS

Jednoho jasného dne odpočívali Sven s Olafem v zasněžených horách. Olaf měl obzvláště hravou náladu.

„Hej, Svene. Víš, že mám legrační nos?“ zeptal se soba.

Svenovi zakručelo v břiše. Celý den nejedl a Olafův mrkvový nos vypadal opravdu lákavě.

„Koukej,“ řekl Olaf a vytáhl si nos z obličejce. „Přemýšlel jsi někdy nad tím, proč jsou nosy zrovna uprostřed obličejce?“

Sven se snažil ze všech sil, aby mrkev v Olafově ruce neolízl.

„Protože funguje jako vonítko! Chápeš? Vonítko, vodítko.“ Sven protočil oči.

Olaf si zarazil mrkev do brady. „A když si jí strčím sem, vypadá to jako fousy!“

Svenovi to ale spíše připomínalo chutnou svačinku. Přemýšlel, kdy konečně dorazí Kristoff. Měl přinést oběd. Sven měl obrovský hlad a Olaf právě pokoušel jeho trpělivost.

„Ano, vážně svůj nos miluju,“ řekl Olaf, který neměl ani potuchy, jak se Sven právě cítí. „Můžu z něj udělat tolik věcí.“

Pravda, pomyslel si Sven. Mohla by z něj být polévka, salát, dušené maso se zeleninou, nebo dokonce mrkvový koláč. Sobovi se začaly sbíhat sliny. Už to nemohl vydržet. Natáhl se po Olafově nose, ale netrefil se.

„Jo aha! Ty si to chceš taky zkusit?“ zeptal se Olaf. Zatlačil svůj mrkvový nos zpátky na místo a začal si prohlížet Svenův obličej.

„Hmmm. Máš sice hezký nos, Svene, ale nemůžeš s ním nikam hýbat.“

Sven celý posmutněl. Tu mrkev si přál tak moc!

„Nebud' smutný,“ chlácholil ho Olaf. „Mám nápad. Rozveselím tě dalším vtípem. Proč můj nos nemůže mít půl metru?“

„Protože by to bylo bidlo!“ vykřikl Kristoff a záhy se objevil mezi stromy.

Sven se celý rozzářil. Hned se rozeběhl Kristoffovi naproti.

„Promiň, Svene, mrkev jsem ti dneska nepřinesl,“ oznámil mu Kristoff. „Ale místo toho jsem ti přinesl rovnou celý pytel.“

Sven Kristoffovi olízl tvář a hned do pytle zabořil hlavu.

„Páni, někdo tu měl opravdický hlad,“ zasmál se Olaf.

PLES NA UVÍTANOU

Opět nastal čas na Arendellský pohár, třídní závod na saních v horách. A poprvé v historii měly být Elsa s Annou členky soutěžních týmů.

Den před závodem uspořádaly sestry na zámku uvítací ples pro všechny týmy. Elsa se na setkání s nimi těšila, zároveň z ní ale byla také cítit nervozita. Všichni měli mnohem více zkušeností než tým Arendelle.

Závodníci se k nim sjeli z celého světa. Osobní pozvánku královny přijal dokonce i problémový tým z Kradákova, jehož vévodu museli dříve kvůli chamtivosti z Arendelle vyhostit. Jeden z členů týmu, Leopold, neztrácel na plese čas a požádal Elsu o tanec.

„Chtěl bych vám osobně poděkovat za pozvání na letošní pohár,“ řekl jí při tanci Leopold. „I když toho možná budete litovat, až vás porazíme.“

„Myslíte, že nás porazíte?“ popíchl ho Elsa.

Leopold si posměšně odfrkl. „Snad si vážně nemyslíte, že byste vy a ta vaše sestra mohly vyhrát, když jste nikdy předtím nezávodily?“

Když skladba skončila, Elsa se svému tanečníkovi

rychle omluvila. Myslela jen na to, jestli neměl Leopold náhodou pravdu. Měly s Annou vůbec šanci pohár vyhrát? Měly to vůbec zkoušet?

Elsa byla natolik zahloubaná do svých myšlenek, že si téměř nevšimla, když do tanečního sálu vběhl velký pes. Husky se přihnul ke královně a začal jí dychtivě olizovat obličej.

„Kayo! Dolů!“ zavolala Suqi, členka týmu ze zimního ostrovního království Tikaani. Spolu se svým bratrem Sivoyem vyhráli poslední dva Arendellské poháry.

„To je v pořádku,“ ujistila ji Elsa a podrbala Kayu za špičatýma ušima, „je velmi přátelská.“ Kaya spokojeně štěkla, když ji Elsa pohladila po hlavě.

Zatímco Elsa Kayu dál hladila, začaly si se Suqi povídat a Elsinu nervozita polevovala.

„Tohle je moje nejoblíbenější část Arendellského poháru,“ řekla jí Suqi těsně před tím, než se s Kayou odebraly na kutě, „poznávání nových přátel. A vypadá to, že i Kaya je nadšená, že dnes potkala zrovna tebe!“

Elsa jí na rozloučenou zamávala a v hloubi duše věděla, že má Suqi pravdu. Opravdu nezáleželo na tom, na jakém místě s Annou skončí. Noví přátelé byli tou největší odměnou ze všech.

DŮSTOJNÝ SOUPER

Konečně nastal čas závodu. Na startovní čáře bylo připraveno pět týmů závodníků. Arendelský pohár, třídní závod v horách, měl každou chvíli začít!

Kristoff držel ve vzduchu zelenou startovní vlajku. „Připravít, pozor, TEĎ!“ vykřikl a mávl praporem ze všech sil.

Elsa s Annou se závodu účastnily poprvé. Kristoffův statný sob Sven zatahl za sáně a tým Arendelle vyrazil po sněhu kupředu. Vesničané je s jásotem podporovali!

Obě sestry byly na svůj první závod dobře připravené, ale jeden z jejich soupeřů je znepokojoval: tým z Kradákova. Jeho závodníky, Leopolda a Lutze, zajímalo jen jediné: vítězství.

Arrendelský tým je už ale doháněl.

„Můžeme je předjet, Elso!“ vykřikla Anna. „Nejsou tak daleko před námi.“

Elsa si uvědomila, že má Anna pravdu, a druhému týmu to nejspíše došlo také. Leopold najednou nabral plnou náruč sněhu a hodil jim ji do cesty. Vrstva sněhu se rozletěla na oblak sněhových vloček.

Sestry najednou nic neviděly a musely zpomalit.

O několik vteřin později se sněhový mrak rozplynul. Ale druhý tým už byl v nedohlednu.

Později odpoledne se Anna s Elsou utábořily poblíž stromového háje. Nebyly sice prvním týmem, který ke kontrolnímu stanovišti doputoval, ale ani posledním.

Do tábora dorazili i Sivoy a Suqi z týmu Tikaani, vítězové posledních dvou ročníků. K Else hned přiběhla Kaya, tažný pes tohoto tikaanského týmu.

„Tak jaký byl první den závodů?“ zeptal se Sivoy.

„Skvělý,“ odpověděla Elsa, „a vyčerpávající.“

Anna přikývla. „A tým z Kradákova na nás ušil boudu.“

„Gratuluji!“ vykřikla Suqi. „To znamená, že vás považují za důstojného soupeře.“

„Hlavně si pamatujte, že závodění není všechno,“ řekl Sivoy. „Jsou důležitější věci.“

„To je dobrá rada,“ odpověděla Anna.

Elsa přikývla a vzpomněla si na to, jak moc chtějí

Leopold s Lutzem vyhrát. „Jen doufám, že si na to vzpomene i tým z Kradákova.“

A VÍTEŽEM JE...

Druhý den Arendellského poháru byl náročný. Anna s Elsou konečně dorazily do tábora. Nevěřily si, ale rozhodně se nevzdávaly. Byly na posledním místě, ale stále měly čas vyhrát.

Do tábora dorazili i Suqi a Sívoy z týmu Tikaani. Pověděli jim, že cestou narazili na jasné známky toho, že se blíží lavina.

Tým Tikaani se o informaci podělil i se všemi ostatními týmy. Domluvili se, že se brzy ráno sejdou a zvolí bezpečnější cestu. Když se ale rozednilo, na smluvené místo dorazily jen čtyři týmy.

„Chybí tu tým z Kradákova,“ řekla Suqi. „Nejspíš se vydali tou špatnou cestou.“

„Jsou v nebezpečí,“ strachovala se Elsa, „musíme se za nimi vydat.“

Všichni souhlasili. „Vyrážíme společně,“ rozhodl Sívoy.

Ale zanedlouho se země rozduněla. „LAVINA!“ vykřikla Anna.

Z hory se přímo na závodníky valila obrovská masa sněhu. Elsa natáhla ruce a vykouzila silnou ledovou stěnu, která lavinu zastavila.

Všichni závodníci Else děkovali a okamžitě začali tým z Kradákova hledat. Nejspíš byli uvězněni někde pod sněhem! Suqi opodál na cestě našla balíček se zásobami. „Tohle patří týmu z Kradákova,“ vysvětlila, „kopejte tady!“

Všichni proto vytáhli ze saní lopaty a začali odhazovat sních. „Pomůžu vám,“ přidala se Elsa. Použila své schopnosti, aby hromady sněhu nadzvedla a tým z Kradákova vysvobodila. Zasypaní závodníci, Leopold a Lutz, se ze sněhové díry hned začali škrábat ven.

„Moci nás to mrzí,“ kál se Leopold.

„Tak moc jsme se snažili vyhrát,“

vysvětloval Lutz, „že nás nic jiného nezajímalo.“

Všechny týmy omluvu přijaly, ale na pokračování závodu už bylo pozdě. Místo toho se proto pětice týmů dohodla, že závod dokončí společně.

„Ale neskončíme pak všichni na posledním místě?“ zeptala se Anna.

„Ne,“ odpověděla Elsa, „budeme první!“

Kristoff a Olaf na ně čekali v cíli. Došla jim slova, když všechny týmy přetaly cílovou pásku ve stejnou chvíli!

„A vítězem se stává...“ Kristoff ale nevěděl, jak má pokračovat.

„KAŽDÝ Z VÁS!“ vykřikl Olaf.

KDYŽ SE ZADAŘÍ

Jednoho zimního dne viděla Anna Kristoffa, jak v přístavu na své sáně přivazuje náklad. „Oaken mě poprosil, abych mu vyzvedl tyhle role látky a přivezl mu je do obchodní stanice,“ vysvětlil jí.

„Můžu jet s tebou?“ zeptala se Anna.

„No jasně!“ zaradoval se Kristoff.

Uháňeli zrovna po horské stezce a snažili se přijít na to, proč chce Oaken tolik pestrobarevných látek.

„Zajímalo by mě, co Oaken se všemi těmi šilénými barvami udělá,“ řekl Kristoff.

„Nemám tušení,“ odpověděla Anna.

Najednou najeli na obrovskou bouli a Anna málem vypadla ze sání! Naštěstí se jí podařilo zachytit kusu látky a držela se ho jako o život. Kristoff zastavil sáně na kraji cesty a Anna se vyšplhala zpátky na své místo.

„Nestalo se ti nic?“ zeptal se Kristoff.

„Ne, a to díky téhle látce! Je neuvěřitelně silná,“ podivovala se Anna. Pak najednou vykřikla: „Pozor!“

Přes cestu přímo před nimi přepadl strom. Kristoff zatahl za otěže tak silně, až se roztrhly. Sven se včas zastavil, ale otěže už zachránit nešlo.

„Ale ne,“ zasténal Kristoff, „nejspíš budeme muset sáně až k obchodní stanici tlačit.“

„Možná ne,“ řekla Anna, „mám totiž nápad.“ Anna z několika rolí ustrihla kusy látky a svázala je k sobě. Během chvilky vytvořila z pestrobarevné látky přímo výstavní otěže.

Kristoff si náhradní otěže hned vyzkoušel. „Jsou parádní,“ zaradoval se. „Dobrá práce!“

„Díky,“ odpověděla Anna. A zdálo se, že se nové otěže líbí i Svenovi. Samou radostí téměř nadskakoval!

Když dorazili do Obchodní stanice Potulného Oakena, vyšel z ní sám Oaken, aby si zásilku látek prohlédl. „Herdek!“ vykřikl. Oaken chtěl látku jednobarevnou, ale zřejmě objednal špatnou barvu.

Když mu ale Anna ukázala barevné otěže, které vyrobila, Oakenovi se hned zalíbily!

Druhý den už Oaken v obchodní stanici prodával svou novou řadu barevných otěží. Každý si chtěl jednu koupit.

Oaken byl šťastím bez sebe! Kdo by to byl řekl, že záměna látek může odstartovat tak skvělé obchody?

ROVNOU ZA NOSEM

Kristoff a Sven zrovna mířili na Severní horu pro nový náklad ledu, když za sebou uslyšeli veselý hlásek.

„Tohle musí být velká zábava. Vždycky jsem chtěl těžit led. Můžu se s vámi svézt?“

Kristoff se otočil. To na něj mluvil Olaf.

„No jasně, Olafe,“ řekl, „budeme rádi. Ale dávej pozor, kam šlapeš. Poslední dobou tady nahoře hodně sněží a v závějích se snadno ztratíš.“

„Jasná páka, kamaráde,“ odpověděl Olaf. „Dávat pozor, kam šlapu. Hotovo. Jen dám nohu sem a–“

Olaf už ale neměl šanci větu dokončit. Zapadl do navátého sněhu, před kterým ho Kristoff varoval, a okamžitě se v něm ztratil!

„Olafe?“
zavolal Kristoff.
„Kam ses poděl?“

Ale nikdo mu neodpověděl.

Kristoff si povzděchl.

„Pojď, Svene,“
řekl, „musíme ho najít.“ Kristoff se začal prohrabávat sněhem ve

snaze malého sněhuláka najít. „Nechce se mi ani věřit, že ve sněhu hledám sněhuláka,“ postěžoval si. „Jak ho tady vůbec najdu? Všude samá bílá!“

Sven si odfrkl a dupl nohou.

„No jo. Já vím. Kopej dál,“ řekl Kristoff.

Sven dostal nápad. Přiložil nos k zemi a začal čenichat. Jedním směrem, pak zase druhým, až se nakonec Kristoffovi ztratil z dohledu.

„Kam to jdeš?“ zeptal se Kristoff, vstal a vydal se za sobem. „Čekáš snad, že ho najdu sám?“ Ale Sven jen dál čenichal.

Po několika minutách se zastavil a začal hrbat.

Zanedlouho se ve sněhu objevila špička Olafova mrkvového nosu. Sven ji uchopil do zubů a tahal tak dlouho, dokud ze sněhu nevytáhl sněhuláka celého.

„Juchů, to bylo celkem děsivé,“ řekl Olaf. „Myslel jsem, že tam už zůstanu! Fakticky je někdy toho sněhu až moc!“

Sven zafuněl a olízl Olafovi tvář.

„Ale jdi ty, vždyť já tě mám taky moc rád,“ řekl Olaf. „Teď už ale pojďme domů. A pozor na ty závěje. Člověk by si myslel, že tě před nimi někdo varuje...“

POHÁDKA NA DOBROU NOC

Další zářivý západ slunce v Arendelle ohlašoval příchod noci a Anna s Elsou si všimly, že si Olaf v zámecké knihovně prohlíží knížky.

„Ahoj Olafe,“ pozdravila ho Anna, „hledáš něco?“

„Chci najít knížku s nějakou skvělou pohádkou na dobrou noc,“ odpověděl Olaf.

Anna se usmála. „S tím ti můžu pomoci.“

„Ne, díky,“ odmítl ji Olaf zdvořile. „Až ji najdu, poznám to. Jů, tahle vypadá dobře!“ Olaf vytáhl z police velkou knihu. „Teď už si můžu jít se sněháčky čist!“

Olaf při odchodu z knihovny ještě listoval stránkami. „Tohle se jim bude líbit!“ zajásal.

Anna se otočila na Elsu. „Viděla jsi, co měl Olaf v rukou?“

„Myslím, že to byl atlas,“ odpověděla Elsa. „To jsem tedy zvědavá, jaké příběhy tam Olaf najde.“

Anna se zasmála. „Já taky! Pojďme za ním.“

Olaf odešel do salonku a hned se pustil do vyprávění. O několik minut později vešly dovnitř i Anna s Elsou. Olaf stál uprostřed místnosti obklopený malými sněhuláčky. Naprosto je zbožňoval a považoval je za své brášky. Kdykoli Elsa kýchlá, vytvořila další a další!

Sněháčky na Olafovi viseli očima a ani si nevšimli, že sestry vešly do místnosti. Kniha ležela na podlaze a byla otevřená na mapě velkého ostrova.

Olaf byl zrovna uprostřed příběhu. „Tohle je ostrov, kde přistáli,“ povídal. „Piráti vytáhli mapu a vydali se po tajné cestě!“

Sněháčky se nemohli dočkat, až se dozví, kam ta cesta vede. „Na konci té stezky se nacházel ten nejlepší sněžný poklad všech dob!“ vykřikl Olaf.

Sněháčky jásali, poskakovali po místnosti a chichotali se. Byl to úžasný příběh!

Olaf najednou ztišil hlas. „Jste připraveni na další dobrodružství na Tajuplném ostrově?“ zeptal se.

Anna se otočila k Else. „Co kdybychom tu zůstaly a poslechly si další příběh?“

„Rozhodně,“ odpověděla Elsa. „Netušila jsem, že je Olaf tak skvělý vypravěč!“

